

Arrest

nr. 260 933 van 21 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2021 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 maart 2021 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De beslissing wordt op 20 april 2021 ter kennis gebracht aan verzoekster. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 260 932 van 21 september 2021 het beroep verwerpt.

Op 23 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 april 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw

Naam + voornaam: D., A.

geboortedatum: (...)1971

geboorteplaats: Tanger

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“5.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke elementen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De formele motiveringsplicht vereist dat deze motieven opgenomen zijn in de beslissing zelf. In de beslissing is naast standaardformuleringen enkel het volgende te vinden:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum." (zie het stuk 1)

Dit kunnen onmogelijk alle redenen die ten grondslag liggen aan de beslissing weergeven.

Daarenboven nam de Dienst Vreemdelingenzaken niet de moeite de standaardmotivering aan te passen en toepasselijk te maken op de verzoekster. Er staat 'hij' terwijl de verzoekster duidelijk een vrouw is.

De verweerster kan vervolgens niet redeneren dat in dit geval aan het doel van de motiveringsplicht, namelijk de bestuursde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, is voldaan.

Het doel is rechtszekerheid verschaffen door duidelijk de motieven op te nemen in de beslissing.

In casu kan niet worden gesteld dat de Dienst met alle feitelijke omstandigheden die het kende, rekening gehouden heeft.

Er is immers geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekster en haar familiale situatie alsook geen vermelding van haar medische aandoeningen.

De beslissing betreft een loutere verwijzing naar het wetsartikel 7 van de Vreemdelingenwet.

5.2.

De verzoekster lijdt aan meerdere medische problematieken en ziekten.

Daarenboven is ze mentaal en psychologisch geretardeerd, waardoor ze niet alleen kan wonen.

Dit alles werd duidelijk uiteengezet in het recent ingestelde verzoekschrift 9ter dd. 05/03/2021.

Zo stelde haar behandelende arts, dr. V. het volgende - zie het stuk 3 :

"A. Medische voorgeschiedenis:

(X76) Borstkanker, re borst, ductaal carcinoom in situ pTisNOLOVO R/mastectomie 7/12/2020, waarna zeer veel sereus vocht (29/09/2020-**))

(B82 andere/niet-gespecificeerde anemie, beperkt ijzeregebrek, hb elektroforese gestoord (08/02/2019-**))

(T90) niet-insuline-afhankelijke diabetes (01/03/2018-**))

(P99) psychische ontwikkelingsretardatie, sinds de kinderleeftijd. (29/06/2020-**))

(A77) andere virusziekte/virusziekte nao, Hep A imm, Hep B nt imm, Hep C neg (30/01/2019-30/01/2019)

Appendectomy (01/03/2018)

B. Diagnose:

Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag)

Wegens de zeer uitgebreide borstkanker zal er levenslang follow up zijn

Wegens de psychische ontwikkelingsretardatie heeft zij dagelijkse hulp en ondersteuning nodig

Wegens de diabetes die insulineafhankelijk is, heeft zij continue monitoring en medische follow up nodig

C. Actuele behandeling en datum van opstarten van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

1. Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal

Lactulose EG Siroop oploss. 300 ml 3.35g/5ml(s) 1x/dag zo nodig

Tamoxifen Sandoz filmomh. Tabl. 90x20mg 1 tablet 1x/dag Lantus inj.

Oploss. S.c. Solostar (voorgev. Pen) 5x3ml 100E/1 ml 14E le soir Uni

Diamicron tabl. Geregul. Afgifte (deelb.) 90x60 mg 2 tabletten 1x/dag

Metformax omh. Tabl. (deelb.) 120x850 mg 1 eenheid 3x/dag

Fero-Gradumet tabl. Verl. Afgifte 60x525 mg 1 tablet 1x/dag 30 min avant le repas avec jus d'orange

Ibuprofen EG omh. Tabl. 30x 400mg 1 tablet 3x/dag dès que le début

Omeprazol AB Harde maagsapresist. Caps. 56x20mg 1 capsule 1x/dag

2. Interventie / Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)

Specialistische opvolging voor borstkanker en diabetes

3. Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

Levenslang

D. Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet ?

Als recidief van borstkanker of metastasen niet op tijd worden gedetecteerd dan kan dit de dood tot gevolg hebben.

Als de diabetes niet goed wordt opgevolgd kan dit hypo of hyper geven met coma en dood tot gevolg Door de ontwikkelingsretardatie is het voor haar niet mogelijk om volledig voor haarzelf te zorgen.

E. Evolutie van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B:

Borstkanker, een vrij grote kans op recidief metastasen Diabetes deterioratie

F. Indien van toepassing ; zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

Mantelzorg door haar zus is dagdagelijks vereist Medische follow up door oncoloog en diabetoloog is vereist

G. Aantal bijlagen bij huidig attest :

2: verslag borstkanker; verslag diabetes"

Dr. V. stelt in zijn diagnose letterlijk dat de verzoekster omwille van haar ontwikkelingsretardatie dagdagelijks hulp en ondersteuning nodig heeft.

(zie het stuk 3)

Ook dr. G. V. stelt in zijn medisch getuigschrift ook dat de verzoekster emotioneel fragiel is en onmogelijk alleen kan wonen. Ze heeft nood aan mantelzorg.

(zie het stuk 4)

Deze informatie werd bij het nemen van de beslissing bijlage 13 echter niet in overweging genomen.

De verzoekster is lichamelijk niet gezond en vereist een constante behandeling en opvolging voor de ziektebeelden. Daarenboven kan de verzoekster niet alleen wonen.

5.3.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

Het blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er medische redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoeksters dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus medische redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

5.4.

Het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand

5.4.1.

De verzoekster roept daarnaast ook haar recht op gezins- en familielevens in.

Het leven van de verzoekster speelt in België af, daar de enigste familie die ze nog heeft in België woont. Daarenboven heeft ze een zeer nauwe band met haar zus die haar mantelzorg biedt.

De verzoekster woont dus in bij haar zus, op het adres te (...).

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

5.4.2.

Ook dient de gezondheidstoestand beoordeeld te worden.

Het artikel 74/13 Vw schrijft een dergelijke belangenafweging voor.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verweerster heeft geen belangenafweging gedaan op basis van de concrete elementen van het dossier, met name dat de verzoekster in België medische behandelingen en opvolging krijgt voor haar kanker en diabetes en dat ze hier in België tevens mantelzorg geniet door haar zus.

Deze cruciale feiten worden duidelijk niet bij de belangenafweging betrokken in het kader van het artikel 8 E.V.R.M.

Er werd hierover niet gemotiveerd.

Ook omwille van deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

5.5.

Vervolgens wenst de verzoekster zich ook te beroepen op de artikelen 3 en 13 E.V.R.M.

Het art. 3 E.V.R.M. stelt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Het art. 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

T.a.v. de verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij Uw Zetel overeenkomstig het art. 39/2, §2 Vw open.

Deze procedure heeft geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van deze beroepsprocedure doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel.

Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen...

Daarenboven, wanneer een verdedigbare grief wordt aangevoerd in het kader van een mogelijke schending van het art. 3 E.V.R.M. vereist de daadwerkelijkheid van een rechtsmiddel in de zin van het art. 13 E.V.R.M. dat dit rechtsmiddel automatisch een schorsende werking dient te hebben enerzijds en anderzijds dat het moet beoordeeld worden met een controle ex nunc, met een zo grondig en nauwgezet mogelijk onderzoek van de grief inzake het art 3 E.V.R.M.!

Het is inmiddels vaste rechtspraak van het EHRM dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, zeker indien de middelen gegrond zijn op het art. 3 E.V.R.M.

Het HVJ oordeelt in dezelfde zin omtrent art. 19 lid 2 (verbod onmenselijke behandeling) en art. 47 (doeltreffend rechtsmiddel) van het Handvest van de EU grondrechten: op het ogenblik van het nemen van een terugkeerbesluit moet de vreemdeling beschikken over een doeltreffend rechtsmiddel met schorsende werking indien de uitvoering van het besluit voor de vreemdeling een ernstig risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie onder meer HVJ 17.12.2015 Tall/België). In casu zou de verzoekster een onmenselijke behandeling moeten ondergaan bij terugkeer naar het land van herkomst.

De mentale zorgverlening in Marokko staat niet op punt.

Hoewel een opvolging of behandeling omtrent de borstkanker of de diabetes eventueel kunnen worden geboden in Marokko, zal de verzoekster heel weinig of geen mentale steun of zorg kunnen krijgen.

Dit omwille van het feit dat ze geen vrienden of familie meer heeft in Marokko en anderzijds omdat de professionele mentale gezondheidszorg inefficiënt is en ondermaats is.

(zie het stuk 5)

De verzoekster is mentaal en psychologisch geretardeerd.

Ze heeft hierdoor nood aan mentale bijstand door familie of professioneel.

Daar ze geen familie, vrienden of kennissen heeft in Marokko, zou ze moeten terugvallen op het professionele aspect. Deze is immers ondermaats, waardoor de mentale toestand van de vrouw in het gevaar zou kunnen komen.

Hierdoor zou haar leven in het gevaar komen, daar ze niet voor zichzelf kan zorgen en niet of ondermaats zou worden behandeld.

Het is aldus niet veilig voor de verzoekster om terug naar Marokko te keren, daar ze niet de vereiste psychologische begeleiding en mantelzorg zou genieten. Hierdoor zou de verzoekster in erbarmelijke en zelfs onmenselijke situaties terecht kunnen komen.

5.6.

Eindbesluit

Er wordt niet draagkrachtig gemotiveerd.

Schendingen van de artikelen 3, 8 en 13 E.V.R.M. en het artikel 74/13 Vw zijn nakend.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen afweging heeft gemaakt.

Er is geen rekening gehouden met de medische toestand van de verzoekster ;

Er is ook geen rekening gehouden met haar mentale en psychologische retardatie die een goede opvolging en mantelzorg vereist ;

Er werd geen rekening gehouden met het privé- en familieleven van de verzoekster in België

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel, namelijk artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering in feite nu de verwerende partij erop wijst dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt met toepassing van genoemde bepaling omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

In zoverre verzoekster meent dat in de bestreden beslissing dient te worden gemotiveerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat zij niet aantoon uit welke rechtsregel zij afleidt dat uitdrukkelijk dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het volstaat dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met de elementen opgesomd in genoemde bepaling. Zoals blijkt uit hetgeen volgt, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen die blijken uit het administratief dossier betreffende het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster. Het niet uitdrukkelijk vermelden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat voldaan is aan de verplichtingen die eruit voortvloeien.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing dus op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Aldus maakt verzoekster met haar betoog een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Waar verzoekster meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, gaat zij voorbij aan de synthesesnota van 23 maart 2021 die zich in het administratief dossier bevindt en waarin zij het volgende kan lezen:

“74/13

Gezins- en familieleven: De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wenst betrokkene haar zus te bezoeken, staat het haar vrij een visum aan te vragen.

Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen in de aanvraag.

Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (zie advies dd 23.03.2021).”

Er werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de gezondheidssituatie van verzoekster en met haar gezinsleven met haar zus. Verzoekster toont niet aan met welk element volgens haar onterecht geen

rekening werd gehouden. Zij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat geen individueel onderzoek voorafging aan het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst op het feit dat zij eveneens een beroep indiende tegen de beslissing van 23 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Het beroep is bij de Raad gekend onder rolnummer 261 879. Verzoekster toont niet aan waarom de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de verwerende partij zou beletten haar een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken, minstens toont zij haar belang niet aan bij deze grief nu zij nog steeds op het Belgisch grondgebied verblijft. De Raad kan ook opmerken dat het beroep tegen de beslissing van 23 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard werd verworpen bij arrest nr. 260 932 van 21 september 2021.

In zoverre verzoekster de beslissing van 23 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard betwist, dient erop te worden gewezen dat het betoog niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing, zodat het niet dienstig is. De Raad kan verder citeren uit het arrest 260 932 waarin het volgende wordt geantwoord op de middelen die betrekking hebben op de nood aan ondersteuning en dagdagelijkse hulp en mantelzorg van haar zus:

“Daarnaast merkt de arts-adviseur op dat er geen sprake is van attesten van arbeidsongeschiktheid voorgeschreven door een arbeidsgeneesheer. Verzoekster wijst op de stukken 2 en 3 in bijlage van verzoekschrift waaruit blijkt dat zij niet in staat is om alleen te wonen en voor zichzelf te zorgen. Dr. V. stelt in stuk 2 in dit verband dat zij “emotioneel fragiel” is en dat de communicatie via haar zus verloopt omdat zij zelf geen Nederlands noch Frans spreekt. Dr. V. stelt in stuk 3 dat verzoekster wegens de psychische ontwikkelingsretardatie dagelijkse hulp en ondersteuning nodig heeft. De arts-adviseur motiveert in dit verband het volgende: “In het dossier wordt ook een psychische ontwikkelingsretardatie, zonder details, vermeld, wat haar afhankelijk maakt van haar zus. Gezien geen specifieke medische begeleiding of ondersteuning vermeld wordt of details over de inhoud van de aandoening en de eventueel noodzakelijke hulp, wordt deze niet weerhouden in het kader van de bespreking van de aandoeningen in kader van de aanvraag voor een verblijf om medische redenen en beperken wij ons in de adviesgeving tot de zuiver medische aandoeningen die gedocumenteerd worden in het medisch dossier. Nood aan mantelzorg wordt niet als bewezen beschouwd. De aandoening en de nazorg verantwoorden ook op zich geen mantelzorg.” Het is niet kennelijk onredelijk om de nood aan mantelzorg niet te weerhouden nu er geen specifieke medische begeleiding of ondersteuning werden vermeld evenmin als dat er details over de inhoud van de aandoening en de eventuele noodzakelijke hulp werd vermeld. De arts-adviseur oordeelt dat haar aandoening en nazorg verder geen nood aan mantelzorg verantwoordt. Verzoekster laat ook in het verzoekschrift na aan te tonen dat zij niet in staat is alleen te wonen en voor zichzelf te zorgen. Verzoekster weerlegt aldus de vaststelling van de arts-adviseur dat er geen nood is aan mantelzorg niet met de enkele verwijzing naar de stukken 2 en 3 in bijlage van het verzoekschrift.”

In weerwil van verzoeksters betoog blijkt uit het medisch advies van 23 maart 2021 dat weldegelijk rekening werd gehouden met de medische attesten van dr. V. en dr. G. V. en de verklaring dat er nood aan mantelzorg zou zijn. De arts-adviseur heeft evenwel de nood aan mantelzorg niet weerhouden. Uit de bespreking van het middel in het arrest nr. 260 932 blijkt dat het niet kennelijk onredelijk was om de nood aan mantelzorg niet te weerhouden nu er geen specifieke medische begeleiding of ondersteuning werd vermeld door de behandelende artsen, evenmin werden er details over de inhoud van de aandoening (ontwikkelingsretardatie) en de eventuele noodzakelijke hulp vermeld. De ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij hebben op goede gronden besloten dat er geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van herkomst kon worden weerhouden. Verzoekster voert in het kader van voorliggend verzoekschrift geen elementen aan waar geen rekening mee werd gehouden bij het beoordelen van de medische aanvraag die heeft geleid tot een ongegronde beslissing. De door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde medische verslagen werden betrokken in de beoordeling van de medische aanvraag.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf doch dat het om een eerste toelating gaat. In deze stand van het geding is er dan ook geen sprake van inmenging in het

gezinsleven van verzoekster. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat er geen afweging werd gemaakt aangaande haar gezinsleven met haar zus, van wie ze mantelzorg geniet.

De Raad merkt op dat in beginsel de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Dat verzoekster een affectieve band heeft met haar zus wordt niet betwist door de verwerende partij. In weerwil van verzoeksters betoog heeft de verwerende partij ook een afweging gemaakt aangaande haar affectieve band met haar zus daar waar de verwerende partij in de synthesesnota van 23 maart 2021 stelt dat het verzoekster vrij staat een visum aan te vragen indien zij haar zus wenst te bezoeken. Evenwel toont verzoekster het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden niet aan, nu de nood aan mantelzorg niet is aangetoond en niet werd weerhouden door de arts-adviseur in zijn medisch advies van 23 maart 2021. Zoals *supra* gesteld, volgt de Raad de gemachtigde dat niet op afdoende wijze een afhankelijkheid is aangetoond van verzoekster ten aanzien van haar zus. In een dergelijke situatie, als geen beschermingswaardig familie- of gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, moet de gemachtigde niet overgaan tot een belangenafweging in het licht van diezelfde verdragsbepaling. De bestreden beslissing is in een dergelijke situatie dan ook niet disproportioneel of onevenredig in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

In deze dient de Raad op te merken dat verzoekster, die sedert 3 jaar bij haar zus verblijft, niet kan ontkennen dat het gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoekster er toe leidde dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster ontkent niet dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zij zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat haar situatie zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ook een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt, nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 7 van het Handvest met voormeld artikel 8 van het EVRM correspondeert.

Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betoogt verzoekster dat de huidige beroepsprocedure geen schorsende werking heeft hetgeen in strijd zou zijn met het recht op een daadwerkelijk, doeltreffend rechtsmiddel.

Naast de vaststelling dat dit in wezen een wettigheidskritiek betreft waarvoor de Raad niet bevoegd is, kan worden volstaan met de vaststelling dat op het ogenblik dat de debatten werden gesloten niet is gebleken dat verzoekster gedwongen werd verwijderd en dat er geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dat op heden anders is. Verder, waar verzoekster betoogt dat een daadwerkelijk rechtsmiddel de *ex nunc*-beoordeling van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM vereist, kan worden verwezen naar hetgeen volgt. Verzoekster toont *in casu* niet aan welk belang zij heeft bij de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster stelt dat het niet veilig is om terug te keren naar Marokko omdat ze daar niet de vereiste psychologische begeleiding en mantelzorg kan genieten. Hierdoor gaat zij in erbarmelijke en zelfs onmenselijke situaties terecht komen.

Verzoekster herhaalt aldus dat zij nood heeft aan psychologische begeleiding en mantelzorg van haar zus. Opnieuw dient de Raad op te merken dat de nood aan psychologische begeleiding en mantelzorg niet werd weerhouden door de arts-adviseur en de Raad kan volstaan met te verwijzen naar de bespreking hierboven. Er liggen voorts nog onvoldoende elementen voor om op afdoende wijze een afhankelijkheidssituatie ten aanzien van haar zus aannemelijk te maken. Bovendien heeft de verwerende partij, alvorens het bevel te nemen, rekening gehouden met haar gezondheidstoestand. In de synthesesnota van 23 maart 2021 wordt aangaande haar gezondheidstoestand vermeld dat in het medisch advies van 23 maart 2021 geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van herkomst werd weerhouden. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De Raad stipt ten slotte aan dat verzoekster geenszins de vaststelling van de verwerende partij betwist, met name de vaststelling dat ze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, zodat dat het niet onredelijk lijkt van de verwerende partij om overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel kan de Raad vaststellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de door de verwerende partij geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 7, 19 en 47 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN